

РЕШЕНИЕ

№ 2758

гр. София, 05.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 01.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **896** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от АПК във връзка с чл. 40 от ЗДОИ.

Делото е образувано по повод подадена жалба от А. О. Ф. от [населено място] срещу мълчалив отказ по подадено от него заявление за достъп до обществена информация от 19.12.2019г. До Председателя на Окръжен съд Варна. В жалбата са изложени съображения, че мълчалив отказ по реда на ЗДОИ е недопустим, поради което органът дължи произнасяне и се моли за отмяната му и връщането на преписката на ответника за нарочно и изрично произнасяне по заявлението.

По делото се установява, че на така подаденото заявление, входирано в ОС Варна на 23.12.2019г., е подготвен и произнесен отговор от 17.01.2020г., който жалбоподателят поддържа, че оспорва.

Поради това, предмет на производството е именно постановеният отказ за предоставяне на обществена информация от страна на сезирания орган.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не се явява, депозира писмена молба, с която поддържа жалбата си.

Ответникът не се представлява, депозирани са писмено становище по същество на спора, с което се моли жалбата да бъде оставена без уважение.

Съдът, въз основа на данните по делото, становищата на страните и съобразно закона, намира за установено следното:

Предмет на делото е Решение № РД-13/17.01.2020г. На Председателя на Окръжен съд Варна, с което на заявлението на жалбоподателя се отказва предоставянето на

обществена информация, като постановените въпроси са групирани, а по всяка група са изложени съответни съображения от страна на органа.

Установява се, че с процесното заявление лицето е поискало предоставяне на информация в 56 въпроса.

С решението е прието следното:

Органът е приел заявлението за допустимо, с оглед наличие на реквизитите за търсене на обществена информация. Приел е, че информацията се съдържа в актовете на съдилищата и в този смисъл следва да се квалифицира като официална такава по смисъла на чл. 10 от ЗДОИ.

Приел обаче, че същата е достъпна за обществеността, с оглед факта, че от края на 2009г., съдебните актове се публикуват в Ц., отдебно от което от месец септември, 2010г. Се публикуват на официалния сайт на ВОС, а от 24.10.2018г. И чрез ЕПЕП.

Относно търсените статистически данни, е прието, че се касае до служебна информация по смисъла на чл.11 от ЗДОИ, като се сочи ,че в постановените въпроси, информацията е разделена по такива критерии , които са извън рамката на утвърдените критерии от ВСС, съответно залегнали в деловодната система на ВОС.

Посочено е, че информацията се търси за десетгодишен период, което , в случай , че се приеме, че следва да бъде удовлетворено искането за предоставянето ѝ по посочените от лицето критерии, би коствало време и ресурс, несъизмерими с интереса от искането.

По тези съображения, исканията са групирани, както следва:

По т.1 до т. 16 – делата са подсъдни на РС и питането следва да бъде отправено към тях.

По т.17-21 е прието, че липсват дела с такъв предмет, поради което питането се явява с неизяснен такъв и не може да бъде удовлетворено.

От т.18-т.24 / вкл. 22,23 и 24 освен горното относно 18-21/ е прието, че изискват допълнителен анализ, освен наличната в съда информация, което излиза извън предмета на ЗДОИ.

По т. 25 е прието, че липсва код, съответно няма статистика за дела с посочения предмет – причинени щети на граждани точни и само от съдебни актове, поради което липсва обществена информация по този въпрос по смисъла на ЗДОИ.

Относно въпроси от 26 до 28 е посочено, че липсва искане за статистика, а анализ, което го изключва от приложното поле на закона.

По въпроси от 29-37 е посочено, че липсват нормативно определени понятия, визиращи в искането, още по-малко статистика от деловодните системи въз основа на такива.

По въпроси от 38 до 40 е прието, че делата са подсъдни на административните съдилища.

Относно въпроси от 41 до 44 е посочено, че са неточни, както и че изискват изготвянето на нарочна статистика, която не се води от съда.

По въпроси от 45 до 52 е прието, че няма яснота и конкретика каква информация се търси, а т. 49 касае несъществуващ вид престъпление. Като цяло се касае за терминология, неприложима от закона, респ. За която липсва готова статистика в съдилищата.

По въпрос 53 също е прието, че липсва разработена статистика, поради което лицето следва да направи собствен анализ и извлечение от публикуваните съдебни актове.

Относно въпроси то 54 до 56 е прието, че са свързани с анализ, което е извън

приложното поле на ЗДОИ.

Така мотивиран, органът е постановил отказ да предостави исканата информация.

Съдът намира решението за частично неправилно, при следните съображения:

Решението е издадено от компетентен орган, за което няма спор между страните:

Същото е в предвидената от закона форма, като съдържа мотиви и следващ се от тях диспозитив.

За да се произнесе по съществуването на искането, органът е направил своя класификация на поставените въпроси, като за критерий е взел основанието за неоснователност, както следва: По въпроси от 1 до 16 е приел, че искането е неоснователно, тъй като информацията касае дела, чиято подсъдност е на Районен съд, а не Варненски окръжен съд.

В тази част, и без да е необходим допълнителен анализ на поставените въпроси, настоящият съд приема, че е приложима разпоредбата на чл. 32 от ЗДОИ, а именно – да препрати заявлението в тази му част на субекта, за който счита, че е създател или съхранява търсената информация. Вместо това, органът е приел същото за предпоставка за отказ, каквато липсва в разпоредбата на чл. 37 от ЗДОИ, изчерпателно изброяваща основанията за това. Нещо повече, органът си е позволил да прави анализ на начина на запитване и неговата прецизност по въпроси, които изначално е приел, че не са в компетентността му.

По изложените съображения, по тези точки решението следва да бъде отменено и върнато на органа, за произнасяне чрез препращане на компетентния орган.

Абсолютно аналогични са съображенията на съда относно въпросите, поставени в точки 38-40, за които органът е приел, че са подсъдни на административните съдилища, поради което не е дал отговор. Съдът споделя извода на Председателя на ВОС, че се касае за дела от административен характер, като служебно констатира, че и въпрос № 37 попада в същата група. По изложените по -горе съображения обаче, съдът приема, че последното не е основание за отказ, а за препращане на молбата в тази ѝ част на компетентния орган. Поради това, жалбата и в тази част следва да бъде уважена и след отмяна на решението, преписката следва да се изпрати на Административен съд Варна.

По останалите точки съдът няма да следва точно класификацията, направена от органа, тъй като установи неточности в групирането, довели до липса на отговори по някои от въпросите, респ. до неприложими такива за съответен въпрос.

Относно въпроси от 17 до 21 е посочено, че няма дела с такъв предмет, а от 18-24, че изискват анализ. При това положение, остава неясно кое е основанието за отказ – липса на такава информация / поради липса на дела с посочения предмет в съда/ или изискването на анализ, като последното се припокрива относно въпроси от 18 до 24 вкл., т.е. Изключва само въпрос 17. След внимателен прочит на постановените въпроси, съдът приема, че искането е некоректно направено, като визира дела, основани на „незаконосъобразно използване на СРС“ или „незаконосъобразно разрешение за използване на СРС“. Начинът обаче, по който е формулирана мотивировката за отказа, е неясен, а извън точка 17, и касае две взаимноизключващи се основания. Впрочем, за пълнота съдът отбелязва, че съобразно логиката на органа, мотивът за точка 17 – та следва да се отнася и за т.21, която също касае искане за броя дела по съответния критерий. Извън това, съдът приема, че при липса на яснота относно предмета на информацията, органът е следвало да поиска уточнение от заявителя по арг. От чл. 29 от ЗДОИ, а не да приеме същото за основание за отказ,

каквото също липсва в разпоредбата на чл. 37 от ЗДОИ.

Относно точка 25 органът е посочил, че липсва код и статистика по зададения критерий самостоятелно, а относно т. 26-28 е посочил, че изискват анализ.

Съдът споделя извода на органа като цяло, като намира, че той следва да е идентичен за посочените групи въпроси – от 25 до 28 вкл. Всички те касаят изготвяне на анализ на база наличните съдебни актове. Съдът приема, че се търси предоставяне на служебна информация, доколкото самите съдебни актове, а не и статистиката, изготвена на тяхна база, представлява официалната информация, създавана от съдилищата. Формулировката обаче на направеното искане не отговаря на дефиницията за служебна информация по смисъла на чл. 11 от ЗДОИ, доколкото същата предвижда, че това е информация, която се събира, създава и съхранява по повод официалната информация на съответното звено. Т.е., на плоскостта на задължения субект - съд, това следва да е статистиката и анализа относно постановените и публикувани съдебни актове /чл. 5, ал.2 от ЗСВ и чл. 64 от ЗСВ/, която съдилищата са били задължени на изготвят по силата на ЗСВ, Правилника за дейността и организацията на съдилищата или друг нормативен акт. Липсва задължение за предварително изготвяне на търсения анализ, а именно – среден размер на обезщетението и пр. от определен вид дела. Следователно, търсената информация изисква анализиране на налични при органа данни и изготвяне на нова и различна статистика относно факти, които органът не е задължен по закон или друг нормативен акт да създава, съответно съхранява. По изложените съображения, съдът приема, че т. От 25 до 28 вкл. Съдържат искане за информация, която не съставлява обществена такава / по смисъла на чл.11 от ЗДОИ/, поради което отказът за предоставянето ѝ в тази част на акта, е законосъобразен.

Относно възприетото от органа по точки 29-37 / с корекцията, че т. 37 е обсъдена и касае дейност на административните съдилища/ , съдът намира, че е аналогично изложеното относно точки от 17-21. Т.е., споделя се установеното от ответника, че е налице неяснота относно предмета на търсената информация, но именно с оглед това, последното е подлежало на уточнение, едва след което и при анализ на направеното такова, органът е следва да извърши преценка дали е налице обществена информация по така поставените въпроси, след тяхното процедиране. Иначе казано, неяснотата на формулировката не представлява самостоятелно основание за отказ, а е предпоставка за процедиране по реда на чл. 29 от ЗДОИ. Едва след отстраняване на неяснотата , органът следва да извърши преценка и да се произнесе, съобразно с направеното уточнение.

По въпроси от 41-44 е прието, че липсва яснота, освен което са подсъдни на СРС. Тук съдът счита, че е уместно изложеното относно първите точки от искането. А именно, органът следва да прецени кое е основанието за отказ – това , че има непрецизно формулиране на искането, или това, че той не разполага с тази информация, т.е. Че е некомпетентен да я предостави. И двете основания обаче не водят до извод за издаване на отказ. В случай, че органът счита, че налице неяснота в искането, следва да процедира по реда на чл. 29 от ЗДОИ и след изясняването на този въпрос, ако продължава да счита, че компетентният орган е ВРС, следва да му изпрати преписката за произнасяне.

Аналогични са изводите на съда и относно въпроси под №№45-52. За да избегне повторение, съдът обобщава, че неяснотата на информацията, не е основание за отказ, а предпоставка за процедура по чл. 29 от ЗДОИ, като последното не се променя от

възприетата липса на престъпление, описано в т. 49. Напротив, след изискване на пояснение и неговият анализ, органът следва да процедира, като предостави информацията, ако приеме, че са налице изискванията за това, или я откаже, ако установи някое от основанията, вкл. Липса на създадена и съхранявана при него такава.

Споделя се тезата на органа относно точка 53, а именно – че при наличие на обявени съдебни актове и данни за образувани дела с посочения предмет – по реда на ЗЗДискр, лицето е напълно в състояние да направи самостоятелно търсената от него справка. Последното, при условие, че органът няма законово или нормативно задължение за съхраняване на такава информация по критерий конкретен закон.

Съдът намира, че и относно последните т. 54-56 мотивите на органа са законосъобразни.

Липсва задължение за предварително изготвяне на търсения анализ, а именно – среден размер на обезщетението и пр. от определен вид дела. Следователно, търсената информация изисква анализиране на налични при органа данни и изготвяне на нова и различна статистика относно факти, които органът не е задължен по закон или друг нормативен акт да създава, съответно съхранява. По изложените съображения, съдът приема, че т. От 25 до 28 вкл. Съдържат искане за информация, която не съставлява обществена такава / по смисъла на чл.11 от ЗДОИ/, поради което отказът за предоставянето ѝ в тази част на акта, е законосъобразен.

По изложените съображения, жалбата се явява частично основателна.

Депозирана е молба за присъждане на разноски в размер на 10 лева за държавна такса и адвокатско възнаграждение по чл. 38 от Закона за адвокатурата.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №РД013 от 17.01.2020г. На Председателя на Окръжен съд Варна, в частите, с които се отказва предоставяне на обществена информация по заявление от 23.12.2019г. На А. Ф., както следва: от т.1 до т.16 вкл. ; от т. 17 – т. 24 вкл.; от 29-36 вкл.; 37-40 вкл.; 41-44 вкл.; 45-52 вкл.

ВРЪЩА делото като преписка на органа за ново произнасяне по посочените точки, при съобразяване с мотивите на решението, като съответно следва да бъде поискано уточнение от жалбоподателя по точките, по които е възприето, че има неяснота чл. 29 от ЗДОИ/, респ. да бъде изпратено по компетентност заявлението по точките, за които е обсъдено, че представляват обществена информация, находяща се при Варненски районен съд, съответно Административен съд Варна.

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №рд-13/17.01.2020г. в останалата му част / по т. 25-28 и т. 53-53 от заявлението/.

ОСЪЖДА Окръжен съд Варна да заплати сторените разноски, както следва: 10 лева в полза на А. Ф. и 500 лева в полза на Адвокатско дружество „Г. и П.“, БУЛСТАТ[ЕИК].

Решението е окончателно.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: